

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 6 listopada 2019 roku w sprawie z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. przeciwko A. K. o zapłatę - oddalił powództwo

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, mającego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 77² k.c. oraz art. 77³ k.c. poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i w konsekwencji uznanie przez sąd I Instancji, iż kserokopie przedstawione przez powoda nie stanowią dokumentów, w konsekwencji czego nie mogą posłużyć jako dowód w sprawie, podczas gdy powinien je potraktować jako dokumenty w rozumieniu art. 77³ k.c.
2. naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na wynik sprawy, tj. Art. 129 § 1 i 2 k.p.c w zw. z art. 309 k.p.c oraz w związku z art. 308 k.p.c poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że kserokopie dokumentów nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu cywilnym, podczas gdy artykuły te nie odmawiają im wartości dowodowej. Ponadto, z przepisu art. 129 § 1 i 2 jednoznacznie wynika złożenie dokumentów w oryginale, czy odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem może nastąpić na wyraźne żądanie strony lub zobowiązanie sądu, które w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Nadto, niedostarczenie oryginału dokumentu nie jest obwarowane żadnymi sankcjami. Strona pozwana zakwestionowała wprawdzie legitymację czynną powoda, jednak nie podała żadnych zasadnych twierdzeń na jakiej podstawie to czyni, a już z całą pewnością, nie skorzystała z prawa wynikającego z art 129§1 k.p.c. Żądanie przedłożenia oryginałów dokumentów było wyłącznie domniemaniem(dopowiedzeniem) Sądu
3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy i oddalenie powództwa, a mianowicie naruszeniem przepisu art. 227 k.p.c w zw. Z art. 233§1 k.p.c. polegające na odmówieniu wiarygodności dowodom z dokumentów w postaci kopii, pomimo iż wszystkie zawarte w dokumentach informacje były bezsprzecznie widoczne i wyraźne. Ponadto, Sąd nie wziął pod uwagę innych okoliczności sprawy, to jest przedłożonej umowy pożyczki nr (...), w której to wyszczególnione zostały informacje o przelewie wierzytelności na powoda, a także okoliczności, że powód posiadał wszelką dokumentację w sprawie, a także wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu, co jednoznacznie wskazuje, że objął on dochodzoną niniejszym postępowaniem wierzytelność i ma prawo dochodzić jej zwrotu
4. naruszenie art. 232 k.p.c w zw. Z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powód nie udowodnił faktu nabycia praw wynikających ze wskazanej w pozwie umowy, mimo iż przedstawiona przez powoda dokumentacja w postaci umowy pożyczki nr (...) wraz z jej załącznikami, umowa cesji wierzytelności przyszyłych z dnia 26 listopada 2014 roku wraz z załącznikiem w postaci listy wierzytelności zawierającej oznaczenia dłużnika, nr umowy pożyczki, kwotę wierzytelności, cenę sprzedaży, a także cały stan faktyczny przedstawiony przez stronę powodową całościowo stanowią skuteczny dowód na potwierdzenie okoliczności przedstawionych w pozwie i w związku z tym, wykazują interes prawny strony powodowej w sprawie. Ponadto, Sąd bezpodstawnie wskazał, że z powodu nieprzedłożenia oryginału wypowiedzenia umowy pożyczki powód nie wykazał wymagalności roszczenia. Jednak przedłożenie tego dokumentu było niemożliwe w związku z tym, że oryginał został wysłany do pożyczkobiorcy, a pozwana nie kwestionowała faktu otrzymania tego oświadczeni
5. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nierozpoznanie twierdzeń powoda oraz wniosków dowodowych przedłożonych do akt sprawy, a w konsekwencji naruszeniu także przepisu art. 328 § 1 k.p.c. w związku z nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości.

Powołując się na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku (ze względu na nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, a

ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia zarzutu nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy wniosła o:

6. zmianę wyroku i zasądzenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

7. na podstawie art.25b pkt 2 u.k.s.c. wniósł o zaliczenie uiszczonej wraz z wnioskiem o uzasadnienie wyroku opłaty w kwocie 100 zł na poczet opłaty sądowej od apelacji.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰§ 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego, przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³§ 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, wskazać należy, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu (por. też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. III CKN 4/98, publ. LEX nr 322031). Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne. Zarzut obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może też polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (tak też SN w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99, publ. LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, publ. LEX nr 56906).

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że wbrew wywodom apelującego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 77² i 77³ k.c. polegającego na nieprzyznaniu przez Sąd waloru dowodu z dokumentu kserokopiom załączonych przez powoda pism w sprawie, to należy uznać je za pozbawione uzasadnienia. W doktrynie wskazuje się na fakt, iż dla prawa cywilnego materialnego irrelevantny jest

nośnik, na którym utrwalono informację. Znaczenie takie zyskuje natomiast w prawie formalnym i tam ewentualnie powinien być uwzględniony w definicji dokumentu, rozumianego jako środek dowodowy. Kodeks cywilny nie jest ustawą, w której powinno się regulować zagadnienia procesowe czy dowodowe (jak np. formalny rygor ad probationem- art. 74 k.c.)(K. W. J.. Dalsza modernizacja kodeksowej regulacji formy pisemnej czynności prawnej. Przegląd Prawa Handlowego, 2016, nr 10. s. 5-16.). W związku z powyższym w niniejszej sprawie kwestia czy należy kserokopie traktować jako dokumenty na gruncie prawa materialnego są wtórne w stosunku do kwestii jakie wymogi musi konkretne pismo spełniać, aby być uznane za dowód z dokumentu na gruncie prawa procesowego. Wymogi te opisuje art.129 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Na ich tle z całą pewnością można stwierdzić, że przedłożone w sprawie kserokopie nie mieszczą się w pojęciu odpisu dokumentu z art. 129 § 2 k.p.c., gdyż nie spełniają warunku poświadczenia ich za zgodność z oryginałem, wynika to z aprobowanego i jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego stwierdzającego, iż kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem, poświadczenia jego zgodności z oryginałem (zobacz wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2009r. Sygn. II CSK 65/09 por. również wyrok SN z 29 kwietnia 2009 sygn. II CSK 557/08). Ponadto nie budzi wątpliwości kwestia jak oceniać wiarygodność takich pism, ponieważ kopie dokumentów nie opatrzone poświadczeniem ich zgodności za zgodność z oryginałem nie mogą być uznane za dowód istnienia oryginału o treści i formie odwzorowanej w kopii (tak w wyroku Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2009r. Sygn. II CSK 49/09). Przekładając to na okoliczności sprawy, Sąd Rejonowy w oparciu o art.233 k.p.c. słusznie doszedł do przekonania, że nie można uznać treści zawartych w załączonych do pism procesowych kserokopiach za odwzorowujących obiektywny stan faktyczny okoliczności na które powoływał powód. Sąd bowiem prawidłowo uznał wynikające z tych kserokopii informacje za niewystarczające dla udowodnienia roszczenia.

Nietrafne jest też powoływanie się przez apelanta na naruszenie art. 308 k.p.c, gdyż niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (tak trafnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 kwietnia 2016r. sygn III AUa1977/15) podobne stanowisko zajął też (Sąd Najwyższy w wyroku z 14 lutego 2017 r sygn. II CSK 401/ 06).

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c w zw. z art. 6 k.p.c., który określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. To także jest on pozbawiony podstaw. Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy ani nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron czy wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art.232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak słusznie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 19 lipca 2019 r. sygn. I ACa 63/19). Tym samym kontestowanie ustaleń Sądu pierwszej instancji przez powoda w odniesieniu do oceny zebranego materiału dowodowego opartego na kserokopiach dokumentów przedstawionych przez powoda są pozbawione racji. Żadna z istotnych okoliczności sprawy - ani kwestie wynikające z zawartej umowy cesji, ani samej umowy pożyczki z pozwaną, w tym jej wysokości nie zostały w sposób niebudzący wątpliwości dowiedzione przez powoda. W wyniku podzielenia przez Sąd Rejonowy (jak i Okręgowy) powyżej przedstawionych zapatrywań judykatury jasne na tym tle jest, iż powód nie zadośćuczynił wymogowi udowodnienia faktów z których wywodził skutki prawne, jaki na nim spoczywał w oparciu o art. 6 k.c.

Sąd Rejonowy słusznie ocenił materiał dowodowy i powziął liczne wątpliwości co do twierdzeń powoda, w kontekście przedłożonych dowodów. W szczególności zauważył brak wykazania legitymacji czynnej do dochodzonego pozwem roszczenia, który nie przedstawił dokumentów potwierdzających skutecznego nabycia wierzytelności w drodze cesji,

ani nie wykazał nawet aby osoba, która miała działać w imieniu cedenta była uprawniona do jego reprezentacji. Jedynymi dowodami przedstawionymi przez powoda były odbitki ksero, co jak wskazano nie stanowi dowodu z dokumentu. W dalszej kolejności powód nie sprostował, także obowiązkowi udowodnienia prawidłowego i skutecznego wypowiedzenia umowy, co czyni niemożliwym ocenę tak wymagalności samego roszczenia, jak i jego wysokości.

Jak już wcześniej wskazano, zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec powyższego na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania uprawnienia do dochodzenia roszczenia w tym udowodnienia umocowania osoby występującej w jej imieniu. Nie jest rzeczą sądu wyręczanie strony w jej obowiązkach procesowych. Należy również podkreślić, iż powód sam jest profesjonalistą w zakresie swojej działalności objętej rozpatrywanym roszczeniem, a nadto jest reprezentowany w postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, zatem słusznie Sąd I instancji nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia dopuszczenia dowodów z urzędu, w szczególności z prawa przysługującego mu na mocy art. 129 § 4 k.p.c. i nie zażądał przedłożenia oryginałów pism składanych przez powoda bądź ich odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem, nawet jeśli Sąd powziął wątpliwości co do ich wiarygodności, A to z uwagi na konieczność dochowania zasadom kontradiktoryjności i równości stron procesu.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powoda apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.